

hed eller til bitterlig Utilregnelige samt til Saadanne, der i Løbet af de sidste 5 Aar have været angrebne af Drankergalskab. Slige Bestemmelser burde efter min Mening findes i ethvert Lands Lovgivning, og det er billigt og retfærdigt, at det er strafbart, naar Kjøbmændene sælge Brændevin til overkjørte Personer, som ikke vide, hvad de gjøre. Bestemmelsen om Konfiskation af Brændevin som Straf for enhver Overtrædelse af den færøste Brændevinslov er meget uheldig. Efter den ældre Lov af 3die Marts 1860 er det saa, at naar en Bevillingshaver, der har erhvervet sig Brændevin i lovligt Diemed for at sælge det i Henshold til sin Bevilling, imidlertid begaar den Forseelse at tillade, at Noget deraf bliver druffet paa Handelsstedet, saa bliver hele Lageret konfiskeret; det skete saaledes for en Del Aar siden, at en Kjøbmand, som havde et større Lager, paa Grund af, at det blev bevist, at han havde tilladt, at et mindre Kvantum blev fortæret i hans Boutik, fik hele sit Lager til flere Tusind Kroners Værdi konfiskeret. Jeg mener, at Konfiskationsstraffen er hensigtsmæssig, naar man indskrænker sig til at konfiskere den Del, som agtes benyttet i ulovligt Diemed. Jeg kan saaledes forstaa, hvis man konfiskerer den Del af Lageret, som den Vedkommende bevislig har anvendt paa ulovlig Maade, konfiskerer den Flaske, hvorfra han har udstænket en Snaps. Men fordi han stænker en Snaps af en Flaske, saa at gaa hen at konfiskere hele hans Lager paa flere Hundrede Tønder, det mener jeg dog er uretfærdigt. Det synes mig at være et analogt Tilfælde, at naar en Kjøbmand bevislig har indsmuglet en Palle Silketøj, saa konfiskerer man vedkommende Palle Silketøj; men hvis man derimod vilde gaa hen paa hans Lager i Byen og konfiskere hele hans Lager af Silketøj, saa vilde det da være uretfærdigt. Jeg mener altsaa, at denne Straffebestemmelse er i høi Grad uheldig og maa ophæves. At den er saa streng, har ogsaa til Følge, at selv om den ogsaa enkelte Gange bliver overtraadt, saa bliver dog saadan Overtrædelse sjælden anmeldt for Overigheden, fordi den i Følge Folkets Bevidsthed er uretfærdig — og derovre maa Befolkningen selv hjælpe til, at Lovene blive overholdte paa Grund af, at Landet er saa

tyndt befolket, at der ikke kan være tilstrækkeligt Polititil ved enhver Leilighed at vaage over, at Lovene overholdes. (En Stemme: De kan jo tage og sende nogle Gendarmer derover.) Nei, Gendarmer vilde vi i det Hele taget helst være fri for. Nærværende Forslag gaar derfor ud paa, at Straffen for ulovlig Handel med eller Udstækning af Brændevin, forsaavidt Vedkommende har Bevilling til Brændevinshandel eller Udstækning, skal være Bøder fra 10 til 200 Kr. de to første Gange, og for den tredje Gang Konfiskation af Bevillingen og af det Lager, der forefindes hos den Paagældende. Denne Straf er altsaa for de 2 første Gange blot Bøde, men naar derimod den ulovlige Brændevinshandel foretages af En, som ikke har Bevilling, saa er her ganske vist foreslaaet, at al den Brændevin, som han er i Besiddelse af, strax skal konfiskeres; thi der er jo Hensigten, at det hele Kvantum skal anvendes paa en ulovlig Maade, naar han ikke har Ret til at sælge Nogetsomhelst deraf. — Dette Lovforslag afviser i nogle Tilfælde fra det af Lagthinget udarbejdede. Afviselserne ere dels foretagne af den høitærede Justitsminister i sin Tid, da han tidligere forelagde et lignende Forslag, dels nu af mig. Jeg vil tillade mig at ophylse det høie Thing om, hvilke disse Afviselser ere. I Lagthingets Forslag var der en Bestemmelse om, at ingen ny Bevilling skulde gjælde ud over den Tid, i hvilken nogen paa vedkommende Handelssted for Livstid gjældende Bevilling benyttet. Grunden til, at denne Bestemmelse kom ind i Lagthingets Forslag, var denne, at da Forslaget i 1882 blev behandlet paa Lagthinget, var der en Mand, som opretholdt Brændevinshandelen i en af Bygderne, uagtet saavel Lagthinget som Myndighederne deroppe vare enige om, at Brændevinshandel burde ophæves i denne Bygd. For nu at faae Sikkerhed for, at Brændevinshandelen i denne Bygd kunde hæves senest ved den omhandlede Bevillingshavers Død, selv om Andre i Mellemtiden havde løst Bevilling til saadan Handel i den paagældende Bygd, saa indstattes denne Bestemmelse. Da det imidlertid lykkedes at formaa denne Mand, der var den sidste udenfor Handelspladserne, der havde Bevilling, til godvillig at ophøre med sin Brændevinshandel i sidste Sommer, saa mener jeg, at